

HASSELT
HEEFT
HET.

De 6 Prinsen-Carnaval uit Sint-Lambrechts-Herk p3-4-5

Maarten Beliën wandelt 3.000 km p14-15

Romain en Lisette, een dubbel eeuwfeest p16-17

WIJKKRANTJE

HERK

STADSMAGAZINE HASSELT

#01 - Lente 2026 - jg 6

Zoals zo vaak tonen we een bonte verzameling Herkenaren met een zo breed mogelijk palet aan interesses en talenten. We verbinden daarbij graag het heden met het verleden, over meerdere generaties heen.

Tot onze verbazing, en wellicht ook de uwe, leverde Sint-Lambrechts-Herk zes Prinsen Carnaval aan Hasselt. We zetten ze even op een rijtje. Ontdek ook een onverwachte en onbekende prinses carnaval in dit boekje.

Hoe uitzonderlijk is het om niet één eeuweling te mogen feliciteren maar een duo van eeuwelings. Het gezin Vanrijt – Henckaers is hierin mogelijk uniek. We brengen ze graag onder de aandacht.

Je kan in het gezelschap vertoeven van sprekende boeken, roddelende brievenbussen, bosduivels, oude jeeps, het Talbot House in Poperinge of de Aya Sophia in Istanboel. Kies maar!

We wensen onze lezers op de laatste pagina ook nog een fijne wandeling toe.

INHOUDSTABEL

p1	Roland, Jo, Rudi, Walter, Thierry en Michel	p14	Maarten Beliën, een wandelaar met passie
p2	Inleiding en inhoudstabel	p15	De Aya Sophia in Istanboel
p3	Herk leverde zes Prinsen Carnaval aan Hasselt	p16-17	Romain Vanrijt en Trisette Henckaers, een dubbel eeuwfeest
p4-5	De geest van Carnaval en Commercie	p18	Wat betekent het blauwe lintje voor je gezondheid?
p6	Jozefa Dierckx en haar Daisyboeken	p19	Gesignaleerd: er zitten vrijwilligers in onze natuur
p7	Nieuwjaarsreceptie in Elckerlyc	p20-21	Het Misterke, een portret van een bijzonder iemand
p8	Patrick Motmans & Els Ballet	p22	Woordje van de Burgemeester en de Schepen
p9	The Patton Drivers en Brikhof Ter Heide	p23	Nieuwe verkeerssituatie rond de school De Kameleon
p10	Dany Vranken en Marina Gilis in het Talbot House	p24	De uitleiding
p11	Roddelende brievenbussen		
p12-13	Danny Vandendijck		

Herk leverde zes Prinsen Carnaval aan Hasselt

Elk jaar met Halfvasten trekt de carnavalsstoet met haar rijke traditie door de Hasseltse straten. Wist je dat Sint-Lambrechts-Herk van 1984 tot 2013 reeds zes prinsen 'leverde' aan de stad? Met Roland Tresignies, Jo Cupers, Rudi Vandendijck, Michel Philtjens, Walter Papens en Thierry Germeys vonden lokale ondernemers een publieksforum om zich te tonen in hun vakgebied en in hun publieke vaardigheden. Oordeel zelf over hun diverse achtergrond en hun aanbod: publiciteitsfirma, caravans, reisagentschap, rederij Limburgia, horeca-catering en entertainment. We vonden hen terug in de volgende straten: Bosveldstraat, Sint-Truidersteenweg, Sint-Truidersteenweg, Graaf de Brigodestraat, Disselstraat en Bloemenhofstraat.

De voorwaarden om tot Prins carnaval verkozen te worden waren vroeger kort en bondig: je moest getrouwd zijn, in Hasselt wonen, niet aan politiek doen en geen cafébaas zijn. Omdat Sint-Lambrechts-Herk fuseerde met Hasselt was deze deelgemeente sinds 1976 erg in trek. Ook een engagement van vijf jaar betrokkenheid was een ongeschreven voorwaarde.

Roland stelde zich kandidaat. Het Héssels had hij al onder de knie vermits hij als kind in Runkst naar school ging. Als Prins stond je natuurlijk erg in de belangstelling maar hiervoor had men ook een oplossing bedacht want iedere prins had een 'Sire' die zorgde voor veilig vervoer. Het was steeds de vorige Prins als steun en toeverlaat voor alle praktische dingen. Blijkbaar was de aanzet van Roland goed voor een reeks opvolgers van toonaangevende zelfstandigen. Maar vooral de vriendschap bleek hierbij de belangrijkste verbindende factor.

Elke kandidaat-Prins moest zijn kandidatuur indienen bij het schepencollege. Koken kost geld en dat was voor de carnavallisten niet anders. Soms hielpen wel handige trucs. Toen de leverancier navraag deed waar de betaling uitbleef van 3.000 kilo caramellen, had de Prins het slimme idee om te zeggen: "Hoezo betalen? Ze waren zo slecht dat we ze allemaal hebben moeten weggooien!" Wat al snel een korting van 50 % opleverde. Maar ja, snoep weggooien is natuurlijk wel wat je doet bij carnaval.

In de jaren tachtig waren er 17 carnavalsgroepen voor Hasselt alleen, wat wil zeggen dat er ook 17 bals gegeven werden waarop je als Prins verwacht werd. Dan is het makkelijk dat je echtgenote positief staat tegenover het idee. En dat lukte vrij aardig want de dames hadden een eigen verkleedclubje waarmee ze aan de stoet deelnamen.

De geest van Carnaval en Commercie

Sint-Lambrechts-Herk leverde tussen 1984 en 2013 zes Prinsen Carnaval aan de Koninklijke Orde van 't Klaeverblât van Hasselt.

Zie: <https://www.kovkhasselt.be>

Echte carnavalscafés werden genoemd: de Majestic, Thecor, De Kroon, Olson, Central, Concordia, King Georges, Belga, Hommelhuys, De Witte, Vogelzang, Baccara, Uylenspiegel en hotel Victory, om er maar enkele te noemen. De cafébazen brachten waar ze passeerden volle plateau's met bier naar de voorbijrijdende praalwagens en er werd nog gedanst op de Grote Markt van Hasselt.

Al snel vielen de namen van de vele vroegere carnavalsverenigingen zoals: de Hesseltse loltrappers, Runkster carnavalsvrienden, Borrelmennekes, Beekmennekes, Hesselierkes, Kamezeulkes, Flessentrekkers, Schakelaars of zeven Demokraten.

Iedere Prins mocht een eigen Orde stichten, zoals deze van: het Paletje, het Caravanneke, 't Buske, 't Scheepke, Piëper en Zaat, of de Orde van het Springkasteel. Het was telkens een schalkse verwijzing naar hun eigen professionele achtergrond.

Ze organiseerden ook 'De nacht der Prinsen' met toonaangevende nationale en internationale artiesten: Demis Roussos, Helen Shapiro, Adamo, Johnny Logan, the Rubettes, the Fortunes, the Gibson Brothers, Rob de Nijs, Freddy Breck, Benny Neyman, Dana Winner, Helmut Lotti, Margriet Hermans, en anderen. Aan deze traditie kwam een einde in 1998.

Een geslaagde stoet kan vanzelfsprekend niet zonder mooi weer. Gelukkig bestond er nog de traditie om bij de Clarissen aan te kloppen met een omhaling aan geschenken om de weergoden gunstig te stemmen. Toen bleek dat er ook jenever tussen het aanbod zat werd schuchter geopperd om dit mee terug te nemen waarop de zuster krachtig antwoordde: "nee, nee, dat is niet nodig, het kan nog altijd in de soep."

Thierry

De dames vroegen.... én kregen meteen alle aandacht

Michel

Prins Jo en Prins Roland

Souvenir van Adamo

Nee nee, het kan nog altijd in de soep

Struisvogel met zwemvliezen

Prima carnavalsfeertje

Prins Walter

Geen Carnaval zonder carnavalmuziek.

Bijgevoegd een link voor wie onmiddellijk in de juiste sfeer wil komen: <https://ap.lc/ExxAP>

Iedereen kan lezen dankzij DAISY

De ene leest met zijn ogen, de andere met zijn oren, maar één ding staat vast: iederéén kan lezen dankzij Daisy, het luisterboek! Een Daisy-boek is er voor mensen met een leesbeperking, zoals blindheid, slechtziendheid of dyslexie. We spraken met Jozefa Dierckx, enthousiast gebruiker van de Daisy boeken sedert 2021.

Jozefa was vroeger actief in het onderwijs, ze is thans 89 jaar en gehuwd met Maxime Trippas. Ze woont op de grens van Alken en Sint-Lambrechts-Herk, waar ze veel vrienden telt, en vertelt ons graag over haar luister-ervaringen.

"Door het lezen van de Daisy-boeken heb ik het gevoel terug deel te hebben aan het kleine sociale leven rondom mij. Ik voel me daardoor verbonden met andere lezers en met de auteurs en het voorkomt dat je geïsoleerd raakt. Het biedt me ook een leuk gespreksonderwerp met mijn man. Elke maand krijg ik een cd genaamd 'Luistervink' met een overzicht van de actualiteit en de beschikbare boeken waaruit we kunnen kiezen. Hiervoor krijg ik gelukkig hulp van mijn dochter die me bijstaat. De boeken worden steeds ingesproken door

aangenaam klinkende en kwaliteitsvolle stemmen. Het is immers belangrijk dat het 'klikt' met de inlezer. Enkel hoogst uitzonderlijk lukt dat niet en dan kies je een ander boek. Meestal lees ik 1,5 uur per dag. Hiervoor gebruik ik de Daisy-speler..

'Ik gaf les in het zesde leerjaar in Heverlee en vond het geweldig om kinderen gevoelig te maken voor taal. Voordracht, poëzie en toneel was dan ook constant aanwezig in mijn leven.'

Heel wat individuele lezers maar ook scholen, bibliotheken, woonzorgcentra en ziekenhuizen zijn lid van 'Luisterbibliotheek'. Er is keuze tussen meer dan 50.000 boeken waarvan 9.000 jeugdboeken. Hiervan maken in Vlaanderen 11.696 volwassenen gebruik en 10.044 jongeren. Lid worden en boeken lenen is gratis, ook de Daisy-speler thuis.

Boeken, in welke vorm dan ook, zorgen voor leesplezier, voor een zinvol tijdverdrijf of voor een fijne band met andere mensen. Je kan rechtstreeks lid worden bij Luisterpuntbibliotheek' via je lokale bibliotheek. Zie www.bibliotheek.hasselt.be/nl/nieuws/daisy-boeken

Er zijn twee productiehuizen: Transkript (www.transkript.be) en Licht en Liefde.

Nieuwjaarsreceptie in Elckerlyc

Op 11 januari werd het nieuwe jaar ingezet met een ontmoeting van Herkenaars, samen met het voltallige stadsbestuur van Hasselt. De subsidie die de Dorpsraad ontving van de Stad Hasselt werd ingezet om deze gratis activiteit mogelijk te maken.

Applaus voor de spreker

Ontmoeting met het voltallige stadsbestuur

Eerste de gebruikelijke nieuwjaarswensen, nadien tijd om bij te praten

De Herkse jeugd was prominent aanwezig.

Patrick Motmans & Els Ballet

Wie spreekt met Patrick Motmans en Els Ballet, wonend in de Pastorijstraat, bemerkt onmiddellijk een gedeelde passie. En die is niet min want al 38 jaar leiden ze de vzw 'Patton Drivers', een groep uit Ulbeek. De club, met ongeveer 100 leden, heeft een bijzondere interesse voor allerhande voertuigen uit de Tweede Wereldoorlog. Een GMC, Dodge of Jeep Willys heeft voor hen geen geheimen meer. Zelfs een tank behoort tot hun verzameling. Herdenking van D-day in Normandië behoort tot het vast programma.

De groep is ontstaan uit een groepje kameraden waarvan de vader van één van hen, Raymond Wijgaerts, paracommando was. Hij was een oorlogskind dat met de Amerikanen mocht plaatsnemen op de open jeeps. De Amerikanen logeerden drie weken in de omgeving en dat maakte een onuitwisbare indruk op de jonge Raymond. In Ulbeek zag je toen enkel paard en een kar. Met de aanwezigheid van de Amerikanen en hun oorlogsmateriaal brak de wereld van het kind open en ontstond er een levenslange passie. Dat gevoel mocht en zou niet verdwijnen! Hij werd paracommando met het symbool van de rode baretten op zijn arm. Het enthousiasme van Raymond sloeg over op Patrick en zo ook op zijn toenmalige

vriendin en latere echtgenote Els. Al snel mochten ze met vrienden Johan en David rondrijden in Leopoldsburg en toen was het virus niet meer te stoppen. Er ontstond een club met een clublokaal en een, ondertussen, erg druk programma: een internationaal Pinksterdefilé (noteer 24 mei 2026), een uitstap voor de bewoners van Ter Heide, een optocht naar Normandië, herinneringsfeesten van de bevrijding, clubfeest voor de leden, enz., enz.

Het clublokaal is steeds open op vrijdag voor leden én sympathisanten. De club verzamelt de oude voertuigen, niet met de bedoeling om ernaar te kijken maar om ermee te rijden. Ze moeten 'bollen'! Het werd zo ook een levensstijl met een opvallend grote vriendengroep want iedereen heeft mekaar nodig om kennis en materiaal te delen. Soms begint het verhaal met een wrak en als dit rijdt na jarenlange inspanningen is dat een ongelooflijk fijn gevoel. Het hoogtepunt ligt in het Pinksterweekend met een internationaal treffen van bijna vierhonderd voertuigen. Ulbeek ziet tijdens dat weekend zijn bevolkingsaantal verdubbelen. Zie: www.pattondrivers.be

'The Patton Drivers' en Brikhof Ter Heide

Het is sinds 1997 een traditie dat aan de bewoners van Brikhof Ter Heide (*) in Hoepertingen een rondrit wordt aangeboden doorheen Haspengouw.

Het enthousiasme van de bewoners is ongelooflijk groot. Het gevoel is dan ook niet min: in open jeeps doorheen het landschap mogen rijden in aangepaste kaki kledij en met zwaaiende mensen aan de wegrand. Zo ook op 28 september 2025. De leden van de club verzamelden in Ulbeek om de bewoners van Ter Heide dit heerlijke gevoel aan te bieden. Na afloop werd iedereen getraceerd op koffie en gastvrije Limburgse taart. Een feestdag voor de 45 bewoners en begeleiders van Ter Heide.

Wie de jeeps ziet rondrijden denkt misschien dat het 'freaks' zijn die

aangetrokken worden door de sfeer van militarisme. Bij navraag blijkt dat helemaal niet zo. De clubleden zien vooral kameraadschap en passie voor techniek als hun verbindend en mooi engagement.

(*) *Zorginstelling 'Ter Heide' richt zich op kinderen, jongeren en volwassenen met complexe en meervoudige ondersteuningsnoden. Zie: www.terheide.be*

Dany Vranken en Marina Gilis & het Talbot House in Poperinge

'We keken elkaar aan, en wisten meteen: dit willen we een kans geven.' Marina Gilis en haar man Dany Vranken (Vorststraat 63) moesten niet lang nadenken toen ze 5 jaar geleden de vraag kregen om huisbewaarder te worden van een huis met een speciale geschiedenis in de Westhoek.

Het Talbot House, gelegen in Poperinge, net achter het front, was tijdens de Eerste Wereldoorlog een toevluchtsoord voor Britse soldaten, die er even op adem konden komen, weg van de wreedheden van de oorlog. Vandaag is het huis een museum, inclusief gastenverblijf, dat de herinneringen aan de Britse soldaten levend houdt als een plek voor vrede en verzoening.

'In coronatijd hadden Dany en ik een lidmaatschap afgesloten bij het Talbot House, om hen financieel te steunen. Bij dat lidmaatschap zat er ook een overnachting. Omdat de Britse vrijwilligers in die periode niet ingeschakeld konden worden, was het

museum op zoek naar nieuwe vrijwilligers. Sindsdien trekken we elk jaar een week naar Poperinge om de handen uit de mouwen te steken: helpen met klusjes, de in- en uitcheck doen van hotelgasten en bezoekers verwelkomen met koffie en thee.

Als elektricien neemt Dany ook enkele elektriciteitswerkjes voor zijn rekening. Dat is handig, want het museum heeft een beperkt aantal middelen en dus is alle hulp welkom. 'Om extra geld in het laatje te krijgen zorgen we er ook altijd voor dat er wat lekkers te koop is. Vorig jaar tijdens de paasvakantie heb ik 325 Hasseltse speculaaskoekjes gebakken. Met de heerlijke geur van de warme speculazens die het hele huis vulde, was mijn voorraad op 1-2-3 de deur uit!'

'Behalve toeristen uit eigen land, komen er ook veel Engelse bezoekers over de vloer. In bepaalde Britse scholen hebben scholieren zelfs de plicht om minstens 1 keer de Westhoek te bezoeken.'

Waarom je het Talbot House zou moeten bezoeken? Het huis is een ode aan zoveel soldaten van over de hele wereld die indertijd voor ons land gevochten hebben: Indiërs, Britten, Canadezen, enz... Met wat er vandaag in de wereld gebeurt, vinden we het extra belangrijk dat we het verleden niet vergeten.'

Meer weten? Neem een kijkje op <https://www.talbothouse.be/nl>

"The Talbot House runs on love, laughter and lots of cups of tea"

Een gesprek tussen twee brievenbussen hier in de buurt

- Hela overbuur! Alles ok? Je ziet er weer goed uit vandaag.

- *Ja, alles ok hier. Inderdaad, ik heb weer net mijn wekelijks verwenbeurtje gehad. Met zo'n zacht microvezeldoekje ben ik weer helemaal stof- en vlek-vrij, binnen en buiten. Ik heb toch geluk, vind je niet?*

- Dat zal wel, verwend tot en met! Alhoewel, ik mag ook niet klagen. Ook ik word regelmatig onder handen genomen om alle stof en vogelpoep te verwijderen.

- *Zeg, moet je die van 25A eens zien. Die moet wel heel dringend op dieet. Zo vol dat die steekt. Dat kan niet gezond zijn. Misschien is er wat mis met de eigenaar of is die met vakantie.*

- Ja, dat kan. Dan hebben wij toch meer geluk.

- *Die nieuwe van 31C staat nogal te blinken. Maar ze maakt wel veel lawaai met haar grote klep. Niets mis met mijn ouderwetse gleuf. Wel wat tochterig en bij slagregen een beetje nat vanbinnen, maar voor de rest niks dan voordelen.*

- Dat klopt, een tijdje geleden moest ik toch lachen! Er stak iemand met zijn vingers tussen die klep van nummer 17. Ik hoorde hem vloeken tot hier, grappig!

- *Zeg, ken je die brievenbus van nummer 12? Ziet er clean uit, stil en bescheiden ook.*

- Ja, die ken ik. Ze is nog familie van mij, zoals zovele hier in de straat. Maar ze is niet te spreken over haar buurman. Zijn achterklep is weeral stuk. Bij felle wind waait alle post zo maar door de voortuin.

- *Ach, is dat degene die zoveel lawaai maakt als het stormt? Ja, daar moet dringend werk van gemaakt worden. Anders wordt iedereen slecht gezind van al die slapeloze nachten.*

- Misschien moeten we ook zo'n Whatsapp-groepje oprichten met alle brievenbussen van de straat, dan komen we ook meer te weten. Denk maar aan die bescheiden bussen die zo stilletjes tussen de struiken of achter een hoekje verscholen staan. Ook maar eenzaam.

- *Ja, dat in tegenstelling met die fel gekleurde bussen. Die brengen wat ambiance in de straat. Ik denk dat ik nu mijn klep maar ga houden. Genoeg geroddeld voor vandaag. Wel nog een dankwoordje aan die vrijwilligers die het wijkkrantje elk trimester rondbrengen. Mooie boekjes trouwens. Tot morgen overbuur!*

Danny Vandendijck, de Bosduivel van de Bosstraat

Als jongen van 12-13 jaar maakte Danny Vandendijck de Sint-Lambrechts-Herkstraat onveilig, die voor 1976 nog de 'Bosstraat' heette. Dat betekende, samen met vrienden Jos Stiers, Johnny Jans, Ronny Haenen, Guy Knuts, Frans Knuts, Jos Jans, Eddy Ballet en Danny Hermans op een stuk weiland mogen crossen onder de veelzeggende naam 'de Bosduivels'. Vele jaren later zou hij dit herhalen op Europees en zelfs wereldniveau als co-piloot, samen met getalenteerde crossers als Frans Smit, Remi en Luc Descheemaeker. Deze passie bracht hem niet alleen op vele plaatsen doorheen Europa, maar ook in landen als Argentinië, China, Oekraïne of Estland.

Zijn grootvader Jozef Vandendijck baatte destijds op de Sint-Truidersteenweg een garage met benzinestation uit waar ook moto's werden verkocht. Kort na de oorlog startte deze ook het autocarbedrijf onder

de naam 'De Reisduif'. Heel wat jongeren van de basisschool herinneren zich wellicht nog hun schoolreizen met 'De Reisduif'.

Als jongeman raakte Danny (nu 67) al snel in de ban van alles wat met techniek en motoren te maken had. Hij werd logischerwijze garagist. Maar ook zelf rijden bleef hem boeien, als piloot of als co-piloot voor de sidecars, de motorrace-wedstrijden met zijspan. Wanneer hij aan wedstrijden deelnam was dit eerst als bakkenist, de bijrijder van het span, maar sinds enkele jaren rijdt Danny terug als piloot met de quad. Door zijn beroep als garagist was Danny ook goed geplaatst om zoon Oliver bij te staan toen die op zijn beurt gebeten werd door dezelfde microbe.

Danny en Oliver in actie

Danny neemt met zoon Oliver (32) in teamverband deel aan grote sport-activiteiten zoals in Le Touquet-Paris-Plage. Het is de gemeente in het Franse Pas-de-Calais waar jaarlijks 's werelds grootste off-road motorrace wordt gereden. De wedstrijd is een meedogenloze, legendarische strandrace die het best kan worden omschreven als een chaotische mix van brute kracht, extreme fysieke uitputting en technische behendigheid in diep zand. Meer dan 1.200 motoren en 500 quads strijden over een strook van 13 kilometers op duinen en zand, gekenmerkt door verraderlijke passages en een intense, luidruchtige sfeer die

Op het strand van Le Touquet samen met zoon Oliver

toeschouwers en rijders een onvergetelijke adrenalinekick bezorgt. De wedstrijd duurt ongeveer 2,5 uur. Elk jaar trekt het spektakel een massa toeschouwers. Gemiddeld zijn er 600.000 à 700.000 toeschouwers gedurende de 3 dagen van de race. Voor liefhebbers een onvergetelijk moment.

In 2026 viert Le Touquet zijn 50-jarig jubileum. Wanneer alle starters tegelijk vertrekken ontlokt dat aan Danny de uitspraak: dat is écht fantastisch mooi! Dan begrijp je dat zo iets enkel gezegd kan worden door iemand die gepassioneerd is door de motorsport. Dat toont hij ook door de inspanningen die hij zich daarvoor oplegt. Voor een wedstrijd in Portugal vertrekt men woensdagmorgen voor een rit van 2.500 km, vrijdag keuring, zaterdag wedstrijd en zondag terugkeren om op maandag aan de werkweek te beginnen. Danny Vandendijck is tot op vandaag immers, samen met echtgenote Christa en

zoon Oliver verantwoordelijk voor het reilen en zeilen van het carrosserie-constructie- en lakkerijbedrijf 'De Reisduif', gelegen naast het containerpark in Sint-Lambrechts-Herk.

Deelnemen aan 'Les courses de sable' is voor motorcrossers een absoluut hoogtepunt. Je inschrijving dient snel erkend te zijn. Op vijf minuten zijn de tickets uitverkocht.

Danny en Oliver in actie

Op de poster samen met zoon Oliver

Maarten Beliën, een wandelaar met passie

particulieren terecht kan voor gratis drinkbaar water, toilet en elektriciteit in hun privé tuin.

De fijne momenten waarop hij door onbekenden werd uitgenodigd aan huis getuigen voor hem van de spontane gastvrijheid in Oost-Europa en boden een aangename verpozing. Dankzij de vertaalapp 'google translate' kon hij zich hierbij ook verstaanbaar maken in landen als Servië of Bulgarije. Het zwaarste deel van de tocht lag in Servië, waar hij dagenlang door een verlaten berggebied trok. 'Vijf dagen niemand gezien, geen bereik, amper water. 's Nachts hoorde ik de wolven vlakbij huilen. Dat doet iets met je,' vertelt Maarten.

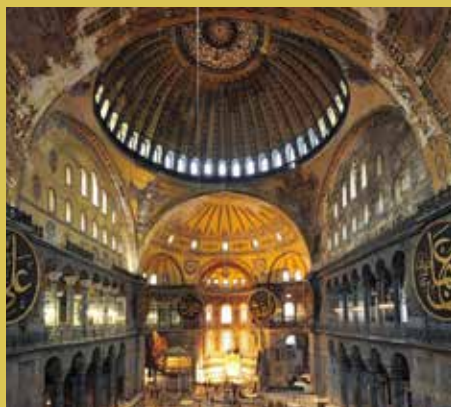
Maarten vindt dat de reis hem verrijkt heeft met positieve ervaringen ver weg van de materialistische samenleving van vandaag. Hij heeft er zin in om later een tweede traject aan te vatten richting Azië, maar dan zonder de landen Iran en Afghanistan, die een minder veilige reputatie hebben voor trekkers.

De mogelijkheid om via internet contact te leggen met vrienden of familie gaf hem wel

Na studies aan de hotelschool van Hasselt stapte Maarten in het professionele leven. Zes jaar later laat hij alles achter om zich te wagen aan een wandeltocht van drieduizend kilometer. Motivatie? Vrijheid. De vrijheid om te leven zonder handleiding. Zelf te kiezen waar je slaapt, je sociaal leven achter te laten en te ervaren wat het betekent op jezelf aangewezen te zijn. Het plan voorzag een tocht van vijf maanden. Het werden uiteindelijk vijf maanden en tien dagen van 15 mei tot 24 oktober 2025. Maarten Beliën (26) wandelde zo met rugzak en tent van Hasselt naar Turkije. Dat wil heel precies zeggen, van de Villersstraat in Sint-Lambrechts-Herk tot de Aya Sophia in Istanboel, op de grens van Europa en Azië, en dit doorheen acht landen.

Een dergelijke reis vergt natuurlijk veel voorbereiding, vooral voor de praktische invulling ervan. Met een rugzak van 22 kg was hij vijf dagen verzekerd van voldoende drank en voedsel. Tijdig bevoorraden was dus de boodschap. Buiten enkele pauzes in Wenen en Belgrado heeft hij zijn tempo steeds strak aangehouden aan een daggemiddelde van 20 à 25 km bij het begin van de reis en aan 30 à 35 km bij het einde ervan.

In België en Nederland kon hij beroep doen op de app 'welcometomygarden' om slaapplekjes te vinden waar je bij

"Dit moment was pure euforie. Onbeschrijfelijk."

een goed gevoel. Er werd weinig gemaaid. Eénmaal per week een telefoontje naar de bezorgde ouders om onrust weg te nemen: 'Alles is veilig hier'.

Hij vertegenwoordigt wellicht een generatie die niet wil meestappen in de ratrace van het leven, en dat straalt hij ook uit: 'de wens om met zo weinig mogelijk zo gelukkig mogelijk te kunnen zijn'. Dat is Maarten alleszins gelukt. Hij werd herhaaldelijk geconfronteerd met armoede wat hem ook deed inzien dat de jongeren in België toch wel een bevoorrecht leven kennen.

De eenzaamheid en de mentale weerbaarheid die hij mocht ervaren leerden hem een krachtige levensles: 'Ge kunt meer dan ge denkt'.

Dat zijn lichaamsgewicht tijdens de reis veranderde van 59 kilo naar 63,5 kg heeft niets te maken met de restaurantjes onderweg maar wel met spieropbouw. Goed om weten!

De Aya Sophia in Istanboel

België, Nederland, Duitsland, Oostenrijk, Hongarije, Servië, Bulgarije, Turkije. Op die wijze en in die volgorde vond Maarten zijn weg naar de Aya Sophia in Istanboel.

De stad Istanboel is zo groot dat je drie dagen nodig hebt om ze te doorkruisen naar de islamitische moskee die gedurende 57 jaar (van 1204 tot 1261) nog een katholiek gebouw was.

Terugwandelen naar Sint-Lambrechts-Herk was geen optie. Dan maar het vliegtuig nemen om op twee-en-half uur de afstand te overbruggen van vijf maanden wandelen.

En de toekomst? "Ik hou van verandering, dus ik denk wel dat er nog een vervolg komt wordt op deze reis. Daarvoor waren de indrukken te positief."

In de digitale versie van dit krantje kan je zijn reis live volgen via de 111 (!) korte filmpjes die hij postte op youtube (aanklikken)

Romain Vanrijt, een eeuwfeest

Romain Vanrijt (°18.11.1925) en buurmeisje **Theresia Henckaers** (°28.04.1926) hadden het als twintiger al goed bekeken. Even het hoekje omgaan volstond voor hen om een liefje te vinden. Van de Muntelbeekstraat tot de Bekstraat om precies te zijn. Romain kwam uit een landbouwgezin van 8 kinderen waarvan 4 jongens en 4 meisjes. Theresia kwam uit een arbeidersgezin van 4 kinderen met 3 jongens en 1 meisje.

Op 15 juli 1948 trouwden ze voor de wet op de leeftijd van 22 en 23 jaar, en op 15 juli ook voor het bed. Kennen de jongeren van vandaag deze uitdrukking nog? Het beroepsleven van Romain zal zich vrijwel geheel afspelen in de mijnen van Houthalen en Zolder waar hij als bovengrondier tewerkgesteld werd. Theresia zal haar leven wijden aan de opvoeding van haar vijf kinderen die geboren worden in de periode van 1950 tot 1962: Valere, Serge, Jhonny, Yvette (overleden) en Thierry. Ze bouwden in ... jawel de Bekstraat. Ondertussen moesten vele mondjes gevoed worden en onderscheidde Romain zich als een volleerd tuinier.

gezinswoning Bekstraat

ouderlijke woning Henckaers

Ouderlijke
woning
Vanrijt

Trisette Henckaers, een dubbel eeuwfeest

De trots van jonge ouders voor hun eerstgeborene - Romain bij de inhuldiging van pater Vanderstraeten in 1952, na terugkeer uit China - Romain en Theresia maakten op zaterdag én zondag de dansvloeren onveilig in de Macan, Sterhof of de Superpalace.

Ze verkeren nog in een vrij goede gezondheid, wonen zelfstandig dankzij familiehelp, verpleging en nabije familie en bereiken hun unieke jubileum op respectievelijk 19 november 2025 voor Romain en 9 april 2026 voor Trisette. Van harte proficiat!

Wat betekent het blauwe lintje voor je gezondheid?

In maart wordt jaarlijks een actie opgezet ter voorkoming van darmkanker. Iedereen weet dat het roze lintje verwijst naar de strijd tegen borstkanker, maar veel te weinig mensen weten dat een blauw speldje verwijst naar de strijd tegen darmkanker.

In oktober 2013 werd in Vlaanderen door de vzw Darmkanker gestart met een algemeen bevolkingsonderzoek naar darmkanker. Aanvankelijk voor iedereen tweejaarlijks in de leeftijdsgroep tussen 56 en 74 jaar, en vandaag van 50 tot 74 jaar. Slechts de helft van deze groep laat ook een effectieve test uitvoeren en dat is volgens onze huisartsen veel te weinig. Dat cijfer moet omhoog. Ook boven de leeftijd van 74 blijft een dergelijke test nog zinvol. Als darmkanker tijdig opgespoord wordt, heb je immers meer dan negentig procent kans op genezing! Dat is een ongezien hoog percentage. De test word je toegestuurd via de post of kan bij de huisarts verkregen worden.

Kies je voor 'Ik weet liever niet wat het is' of voor 'ik weet liever dat er niks is'?

In ons land sterven dagelijks 8 mensen aan darmkanker. Vroegtijdig opsporen is vaak levensreddend. Slechts één op de twintig personen laat zich controleren! Waarom?

Op een bevolking van bijna 5.000 inwoners hebben we in Sint-Lambrechts-Herk zes huisartsen wat een goed nationaal gemiddelde is. We informeerden en stelden bij ieder van hen de bezorgdheid vast om de preventieve zorg te zien verbeteren.

*Ik ben verloren
dus zeg niet
dat er nog hoop is
want ik weet*

*dat ik te laat was om te testen
en ik geloof niemand die beweert
dat ik dit nog kan keren
ik ben ervan overtuigd
(lees nu van onder naar boven)*

Dominique
Michotte-Jansen

Frederix Eddy

Johan Poncellet

Anne-Marie Jans

Margot Poncellet

Muriel Janssens

Gesignaleerd: er zitten groene vrijwilligers in onze natuur

Dankzij het vrijwilligersteam van Natuurpunt blijft de ziel van de Mombeekvallei intact. Lees het interview van Joris Keunen, conservator van de Mombeekvallei in het tijdschrift van Natuurpunt Hasselt-Zonhoven over 'ruimte voor water': <https://www.natuurpunt-hasseltzonhoven.be/ruimte-voor-water-de-ziel-van-de-mombeekvallei/>

Carnaval prinses in het Gaerveld

Tijdens het gesprek met de zes Prinsen vroegen we hen of ze ook de zevende Prinses Carnaval kenden. Euh? Nooit van gehoord! Welnu, hier is ze dan: Bieke Uytdebroeks. We tonen ze in volle Carnavalsornaat bij de viering in 2024. In rustoord Gaerveld, waar ze verblijft, is er gebruikelijk ook een feestje in de carnavalsperiode. Uit de groep bewoners wordt dan een Prins of Prinses verkozen. Of ze daarbij ook een carnavalsliedje zong kon ze niet bevestigen, maar plezier maakte ze in ieder geval wel.

Een portret van een bijzonder iemand: het Misterke

Fons(ke) Vandenborn was een bijzonder iemand. Hij werd geboren in Sint-Lambrechts-Herk op 5.01.1878 en stierf er op 06.01.1969. Hij huwde met Maria Verjans. Beiden kregen acht kinderen, zeven zonen en één dochter. Hij startte zijn loopbaan als onderwijzer in 1897 voor een ononderbroken duur van 48 jaren. Godsdienst, schrijven, rekenen en landbouwkunde waren de onderwezen leerstof, met twee klassen voor twee meesters, soms met 80 kinderen (!) in 1 klas.

Fons was de zoon van Johannes (Djang) Vandenborn, organist in de kerk en vader van 5 kinderen: twee uit een eerste huwelijk met Greeven Philomena (met **Alfons** als oudste) en drie kinderen uit het tweede huwelijk met Couden Gertrudis (met **Jozef** als oudste).

Alfons Vandenborn en nadien zijn zoon **Edmond Vandenborn** (vader van Guido Vandenborn) zullen hoofdonderwijzer worden. Zijn halfbroer **Jozef (Jef)** was eveneens organist, maar ook aardappel- en kolenhandelaar, en herbergier. Hij woonde in het huis waar dokter Michotte jarenlang praktijk had. Diens zoon **Arthur Vandenborn** zal later hoofdonderwijzer worden tot 1977, en werd in de volksmond **Tuur van Jef van Djang** genoemd.

Over geschiedenis kon Fons boeiend en met overtuiging vertellen. Begripen

als vrijheid en vaderland waren geen loze woorden voor een man die tijdens de Tweede Wereldoorlog politiek gevangene was. Zijn ruime belangstelling voor geschiedenis, cultuur, toneel en muziek droeg hij over op zijn kinderen en kleinkinderen. Fonske speelde zelf piano. Zijn zoon Albert werd later componist, organist en stadsbeiaardier van de basiliek in Tongeren. In het huis Vandenborn op de hoek van de Sint-Truidersteenweg en de Paenhuisstraat tegenover de kerk was iedereen welkom. Elke Herkenaar kon er terecht bij 'het misterke' voor bankverrichtingen of voor verzekeringen en er was een café met de naam 'café'. Hij richtte ook de Bond van Grote Gezinnen op.

Via de zij-ingang langs de Paenhuisstraat kwam je in zijn bureau terecht maar ook in het zaaltje op de verdieping. Hij stelde deze ter beschikking voor toneelvoorstellingen, muziekavonden, kindertheater, goochelaars, cabaret met sketches en zang. Via de Katholieke Filmliga liet hij Herkenaren kennis maken met waardevolle films. Hij was bevriend met buurman Pol Cabus (1900-1992) destijds omroeper bij radio Limburg.

Slechts twee van zijn zonen en zijn enige dochter overleefden hun vader. Zijn echtgenote was hem al in 1947 ontvallen. Zijn enige dochter Albina stierf in 2009.

Tegenover de kerk, vroeger Dorp 16, nu Sint-Truidersteenweg 558 en 560

Tot op hoge leeftijd maakte hij vele reizen doorheen Europa en trok hij op bedevaart naar Lourdes en Fatima. Binnen zijn familiekring was hij de patriarch naar wie iedereen opkeek. Hij hield ervan om de familie samen te zien rond een feestmaaltijd, waarbij hij steevast een uitgebreide tafelrede hield. Bij die gelegenheid onderbraken zelfs zijn kleinkinderen hun spel uit respect voor de autoriteit van hun grootvader.

Ondanks vele verdiensten als onderwijzer en sociaal engagement tegenover zijn dorpsgenoten bleef Fonske zijn leven lang een minzaam en bescheiden man. De enige keer dat zijn vele vrienden en kleinkinderen zijn half dozijn gouden eretekens, medailles en Palmen van de Kroonorde opgespeld zagen, was op een zwartfluwelen kussentje bij zijn begrafenis. Helder van geest stierf hij op

De kinderen van Pol Cabus samen met kleinzoon Noël Vandenborn in 1965.

Driekoningen 1969, daags na zijn 91ste verjaardag. Op het bidprentje bij zijn overlijden werd vermeld: *"Twee generaties kenden hem als hun gewetensvolle en opgewekte meester Fonske, mild van hart en hand, een raadgever en vertrouwensman, idealistisch dienaar van volk en vaderland"*

Met de NMBS had hij een speciale relatie: dagelijks pendelde hij op hetzelfde uur met de trein naar Hasselt. Op de spoorwegbrug wachtte de trein trouw op meester Fons die, vaak met wapperende jas, weeral te laat kwam aangelopen. De conducteur werd steevast beloond met een goede sigaar. De treinverbinding in Herk stopte in 1957.

Beste Herkenaar

Het voorjaar van 2026 klopt aan de deur. Terwijl de dagen weer langer worden en de eerste warme zon zich laat zien, ontwaakt ook onze wijk langzaam uit haar winterrust. Het nieuwe groen, de geuren van frisse bloesems en de hernieuwde levendigheid nodigen ons uit om weer naar buiten te komen.

Dit jaar bruist onze buurt meer dan ooit. Nieuwe initiatieven, vertrouwde activiteiten en warme ontmoetingsmomenten zorgen ervoor dat iedereen zich thuis kan voelen. In deze editie van de wijkkrant delen we inspirerende verhalen, handige weetjes en een blik op alles wat er dit voorjaar te beleven valt.

Steven Vandeput
Burgemeester

Tom Thijsen
Scheper
van Wijken

Dag van de Buren – vrijdag 29 mei

Op vrijdag 29 mei vieren we in alle Hasseltse wijken en deelgemeenten de Dag van de Buren. Dé ideale gelegenheid om elkaar beter te leren kennen en de gezelligheid van de buurt te delen.

Inschrijven kan al vanaf twee buren. Elke deelnemende straat of buurt krijgt een startpakket met uitnodigingen, raamaffiches, versiering en lekkers. Bovendien maken vijf bureneestjes kans op een bezoek van een ijskar.

Heb je een buur die een extra schouderklop verdient? Deel je verhaal – vijf mooie inzendingen worden verrast met een bloemenboeket.

Meer info: www.hasselt.be/dagvandeuren

Buitenspeeldag – woensdag 22 april

Op woensdagnamiddag 22 april gaan de kinderzenders weer op zwart voor de Buitenspeeldag. De stad wil daarmee het buitenspelen, bewegen en ravotten extra in de kijker zetten.

Kinderen kunnen terecht op twee plekken: het Kapermolenpark (13 tot 17 uur) en Domein Kiewit (13.30 tot 16.30 uur). Inschrijven hoeft niet en alle activiteiten zijn gratis.

Meer info:

<https://uitin.hasselt.be/nl/buitenspeeldag>

De Pastorijstraat wordt een schoolstraat

Op donderdag 5 maart werd een informatieavond georganiseerd in samenspraak met de stad Hasselt, de dorpsraad en de schooldirectie om de verkeersveiligheid rond te school te verbeteren. De Pastorijstraat zal worden uitgetest als een schoolstraat waarbij het verkeer aan het begin en einde van de schooldag een korte tijd wordt afgesloten voor gemotoriseerd verkeer.

Op welke tijdstippen?

Op schooldagen van 8.15 tot 8.45 uur en van 14.45 tot 15.35 uur.

Op woensdagen van 8.15 tot 8.45 uur en van 11.45 tot 12.35 uur.

Tijdens deze momenten is de aangeduide zone voorbehouden voor voetgangers en fietsers. Zo kunnen kinderen en ouders de laatste meters tot aan de schoolpoort veilig te voet of met de fiets afleggen.

Voor welke periode?

Het proefproject loopt van maandag 20 april tot en met dinsdag 30 juni 2026. Het doorgaand gemotoriseerd verkeer wordt tijdens de schoolstraat omgeleid via de Gravin de Stembierstraat en de Graaf de Brigodestraat.

Wat betekent dat?

In een schoolstraat geldt daarom dat je stapvoets rijdt, de doorgang vrijlaat voor voetgangers en fietsers, hen voorrang verleent en indien nodig volledig stopt, voetgangers en fietsers nooit in gevaar brengt of hindert. Hulpdiensten en prioritaire voertuigen hebben altijd toegang tot de schoolstraat.

Bewoners en eigenaars van een garage in de straat kunnen de schoolstraat blijven inrijden met een doorgangsbewijs. Je kan dit aanvragen via hasselt.be/schoolstraat.

Parkeren

Voor het ophalen en afzetten van uw kind(eren) kan je gebruikmaken van de parkeermogelijkheden in de buurt: parking KBC (begeleide rij van school naar parking in de namiddag), parking Elckerlyc, Billingenstraat en Beukenhoflaan (begeleide rij van school naar parking in de namiddag)

Straatparkeren in de Gravin De Stembierstraat en de Graaf de Brigodestraat blijft mogelijk. Let wel: op verschillende kruispunten komen extra parkeerverboden om het doorgaand verkeer veilig te laten doorrijden. Laat bij het parkeren voldoende ruimte voor passerende voertuigen en vermijd hinder voor bewoners.

Evaluatie na 30 juni 2026

In de zomer van 2026 evalueert de verkeersdienst van de stad Hasselt dit proefproject. Ze zullen zich daarbij ook bevragen over jullie ervaringen met deze verkeerscirculatie, zodat ze een volledig beeld krijgen van de effecten en mogelijke punten van verbetering. Je ontvangt hierover eind juni meer informatie. Tussentijdse opmerkingen of vragen mogen aan de stad bezorgd worden via mobiliteit@hasselt.be.

De verdwenen molen in de Molenstraat gebouwd door Geladé Haubi begin 1700.

Info: In 2026
is het vijftig jaar geleden
dat Sint-Lambrechts-Herk
ophield te bestaan als
zelfstandige gemeente,
door de fusie met
Hasselt in 1976.

Wandeling naar Compostella

Gaan, alleen maar gaan, daar gaat het om.

Ga langzaam, zet je niet onder druk, je komt altijd thuis bij jezelf.

Ga licht gepakt, het geeft je een goed gevoel om genoeg te hebben aan weinig.

Ga eenvoudig, het is de voorwaarde voor echte ontmoetingen.

Ga alleen, je bent meer open voor andere mensen.

Ga lange tijd, door dagenlang, wekenlang onderweg te zijn ontdek je wel het spoor.

Ga met aandacht, zo leer je de weg te aanvaarden zoals hij is, en dat vergt tijd.

Ga dankbaar, alles wat je ervaren hebt heeft immers zijn betekenis gehad.

Ga steeds verder, twijfel niet, het zal wel gaan als je gaat.

Ga met een blik voor wat je overschrijdt en ontdek in het gewone het buitengewone.

Wie bij vergetelheid geen krantje ontving of wie een extra exemplaar wenst, kan dit steeds uithalen op het secretariaat van Elckerlyc. Voor de gebruikers van een smartphone: een overzicht van alle krantjes vind je op: www.st-lambrechts-herk.be/wijkkrant

Colofon

Voor opname in een volgend krantje? contact: herkskrantje@telenet.be

Fotografen: Redactieploeg **Vormgeving:** tricolor.be **Drukwerk:** Realise Printing

Verantwoordelijke uitgever: René Kumpen